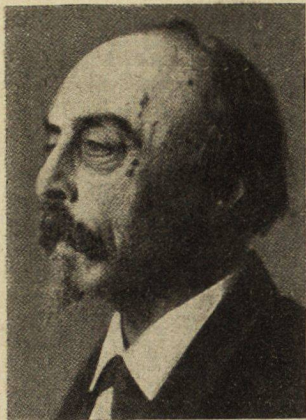

Б. е театраленъ капелмайсторъ въ Цюрихъ и Сентъ-Галенъ, следъ което се отправя при Листъ въ Ваймаръ. 1853 предприема първото си концертно пътуване изъ Германия и Австрия, последвано отъ едно

Хансъ фонъ Бюловъ

второ презъ 1855, въ която година Б. заема мѣсто на преподавателъ по пиано въ Щерновата консерватория — като замѣстникъ на Кулакъ. 1857 се оженва за дъщерята на Листъ — Козима. Успоредно съ педагогическата си дейность въ Щерновата консерватория, Б. дирижира и концертитѣ на „Дружеството на приятелитѣ на музиката“. 1867 отива при Вагнера въ Мюнхенъ, и получава мѣсто на придворенъ капелмайсторъ и директоръ на кралското музикално училище. Презъ две години то си пребивание въ Мюнхенъ, съ своята дейность, той оставя голѣми бразди въ музикалния животъ на базарската столица. 1869 се раздѣля съ Козима и живѣе нѣколко години въ Италия — главно Флоренция. Отъ 1872 започватъ неговитѣ голѣми европейски концертни пътувания, а 1875—76 посещава Америка, и само презъ единъ сезонъ, концертира 140 пѣти. Тѣзи концерти въ Европа и Америка го утвърдяватъ като единъ отъ най-голѣ-

митѣ виртуози-пианисти на неговото време. 1877 го виждаме диригентъ на придворния театръ въ ХанOVERъ, а отъ 1880 застава на чело на прочутата Майнингенска дворцова капела, която довежда въ скоро време до такава висота, че предпочитането съ нея концертно пътувание изъ цѣла Германия го пооставя на стъпалото на единъ отъ най-голѣмитѣ диригенти въ Нѣмскоо. Гостуванятия му въ Петербургъ и въ други градове въ чужбина му създаватъ международно име и като диригентъ. 1882 се оженва втори пътъ за артистката отъ Майнингенския придворенъ театръ — Мария Шанцеръ. 1887 поема ръководството на „Абонаментнитѣ концерти“ въ Хамбургъ и застъпва — съ високото художествено равнище, до което ги докарва — славата на хамбургската филхармония. Изкуството на Б., като пианистъ и диригентъ, при изпълнението творбитѣ на класическата музика, е било недостижано, но надраго сърце той е изпълнявалъ и творби на компониститѣ на своята съвременность. Всичко, що е свирилъ и диригиралъ, Б. го е изучавалъ до най-тънки подробности, съ една рѣдка добросъвестность. Наваренъ съ феноменална паметъ, той е свирилъ и диригиралъ всичко наизустъ, но не отъ желание да смаява слушателитѣ си, а за да може да срѣдоточи всичкитѣ си усилия въ художественото превъзсѣдаване на творенията, безъ да отклонява вниманието си въ нотитѣ. Б. е обладалъ едно необикновено тънко чувство за музикално фразироване: той е свирилъ не ноти, а чрезъ вътрѣшно разчленение се е домогвалъ до изтъкване вътрешната страна на изпълняванитѣ творби. По малко значителенъ Б. е като компонистъ. Неговитѣ 2 симфонически поеми: — „Нирвана“ и „Бѣгството на пѣвца“, както и нѣколко други творби за оркестръ, клавири ища, музиката къмъ „Юлий Цезаръ“ и пѣснитѣ му за единъ гласъ съ пиано сж почти забравени — до като неговитѣ ревиюизирани издания на Бетховеновитѣ сонати за пиано и на етюдитѣ на Крамеръ и Шопенъ иматъ голѣма ценность. Значителенъ е Б., обаче, и като музикаленъ писателъ: въювалъ е за новитѣ идеи въ музиката и смѣло е отстоявалъ дълго на Вагнераа.